

ikke at stemme over det; Forslaget falder meget godt bort, uden at man stemmer over det; en midlertidig Lov falder bort, saasnart ikke Godkendelse af Rigsdagen er givet den. Om dette sker' gjennem en Forkastelse ved Afstemning eller gjennem en Beslutning, eller det paa anden Maade bliver klart, at Rigsdagen ikke har godkendt Loven, er aldeles ligegyldigt; i alle Tilfælde falder den bort. Men naar man stemmer over den, er det netop, fordi det er om at gjøre, foruden at ramme Forslaget gjennem den moralske Dom, der ligger i en saadan Udtalelse fra Folkethingets Side, at ramme det paa en saadan Maade, som man kan være sikker paa vil anerkjendes af hele Landet uden en eneste Undtagelse. Det er derfor, at jeg for mit Bedkommende vil tillade mig at opfordre til at stemme mod Loven. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men saa burde der ikke være gjort Skridt fra Udovalgets Flertals Side til, at Ministeriet kunde faae en midlertidig Bevilling; thi der er ingen Grund til at sætte Ministeriet en saadan Piedestal under Fødderne, nu, da det staar i Luften. Jeg skal indrømme, at Ministeriet ikke staar heldigt, og jeg skal i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Odense (G. Koch) bemærkede om, at Friheden var kommen paa glat Is, sige, at det er den ikke; det er Ministeriet, der er ude paa Isen, og dette er en meget ubehagelig Situation. Men jeg vil sige til det ærede Medlem fra Skjge (Hørup), at, naar vi fra vor Side have anset det for rigtigt at gjøre dette Skridt, saa er det sandelig ikke for at skaffe Ministeriet nogen Piedestal at staa paa, men det er, fordi — og det tror jeg virkelig, at det ærede Medlem bør anerkjende — vi ikke anse det for godt at bidrage mer end høist nødvendigt til, at den bittere Strid, som er tilstede og maasse udbreder sig mere og mere, skal gaa dybere og blive haardere end absolut nødvendigt for at frelse Forsætningen. Der er nu en lille Nuance i Opfatelsen. Det ærede Medlem og visnok Afstillerne med ham hylde den Sætning eller gaa ud fra, at den Kamp, vi ere inde i, vil blive dybere og haardere med hver Dag, der gaar, og de Herrer mene, at der er Intet at gjøre derved, Kampen maa kæmpes til Ende, maa holdes ud. Vi for vort Bedkommende have været af den Mening, at det vel kunde være, at de Herrer have Ret, og jeg tør heller ikke bestride det endnu, men hvis de faae Ret, saa vilde vi dog nødig, at Nogen skulde kunne sige, at vi ikke havde gjort Alt, hvad vi formaade, for at hindre, at det skete, eftersom det i og for sig er en Ulykke for Landet, naar noget Saadant sker. Der naas Meget derved, men der tabes meget, meget Mere. Der er imidlertid, indrømmer jeg, Ting, som vi, selv med dette Gensyn for Die, ikke kunne gjøre. Vi kunne ikke offre den Grundlov, som vi ere forpligtede til at staa inde for. Hvad vi derimod kunne gjøre, selv om vi derved vise en noget for stor Godmodighed — og det indrømmer jeg, at

det er fra Flertallets Side —, er, saalænge Spørgsmaalet ikke staar om at berøve Folket noget af den Ret, vi ikke have Lov til at lade Folket miste, saa at gjøre det Tilbud, vi have gjort; for at det ogsaa for vor egen Skyld skulde staa klart for Alle, at vi ikke have villet gjøre Andet end hævde, hvad det er vor strenge Pligt at hævde. Vi have ikke villet tage Ansvar for den usalige Politik, Regjeringen er begyndt paa; et saadant Ansvar — det er klart — kan aldrig med den Holdning, vi have indtaget, komme til at paahvile os. Naar det ærede Medlem for Viborg (Klein) søgte at gjøre gjældende, at, det var os, der havde Ansvar, og naar det ærede Medlem for Odense (G. Koch) talte om, at naar denne provisoriske Lov nu blev forkastet, vilde en provisorisk Lov Nr. 2 være en Nødvendighed, og det vilde være os, der havde fremtvunget den, saa forstaar jeg det aldeles ikke. Hvad i al Verden var der i Veien for, at Ministeriet had om en midlertidig Bevilling, eller at Ministeriet gif sin Bei. Nu sagde vel det ærede Medlem, at den Bevilling, vi vilde give, var meget for knap; thi en Bevilling, der ikke indeholder Andet end løbende Udgifter, kan man overhovedet ikke byde Ministeriet, og Praxis kunde man ikke paaberaabe sig, thi det foreliggende Tilfælde var et helt andet end de tidligere. Jeg skal nu ikke her komme nærmere ind paa det Spørgsmaal, om midlertidige Bevillinger overhoved have nogen anden sold grundlovsmaassig Hjemmel end den, der ligger i Praxis. Spørgsmaalet har ganske vist ikke saa lidt at betyde, men jeg skal af Gensyn til Liden ikke komme nærmere ind derpaa. Saa meget er imidlertid vist, at den anden egentlige Grund, som det ærede Medlem ansførte, at det maatte være en midlertidig Bevilling for lang Tid, staaer ikke til; thi Regjeringen behøver jo ikke at forlange en midlertidig Bevilling for lang Tid men kan forlange den for kort Tid; Ministeriet behøver ikke at forlange den for længere Tid, end der behøves for, at Forhandlingerne kunne gaa roligt og jævnt videre, saaledes som sket er mangfoldige Gange tidligere, altsaa for en Tid af to, tre Maanedre. Nei, Ansvar, for, at der i Foraaret ikke kom en midlertidig Bevilling, og Ansvar, for, at ikke nogen saadan Bevilling er kommen nu, og Ansvar, for, at vi nu faae et Provisorium Nr. 2 paahviler udelukkende Regjeringen, fordi den i Foraaret ikke søgte nogen Bevilling, fordi den har negtet at modtage den Bevilling, der er bleven budt fra vor Side, og har vanskeliggjort, at der nu kan komme til at foreligge en midlertidig Bevilling; thi den Form for en saadan Bevilling, der maasse kunde være bleven vedtaget i Foraaret, er nu bleven umulig, fordi det er sket i Foraaret, som vi nu maa negte at godkjende. Jeg siger, at selv om en midlertidig Bevilling nu skulde støde paa Vanskeligheder, som den ikke vilde have stødt paa i Foraaret, saa er